

**Spotkania
Wspólnoty
odbywają się
według
harmonogramu
umieszczonego na
stronie Wspólnoty
w Domu
Diecezjalnym
„Tabor”
ul. Połonińska 25**

Teksty do formacji od 18.09.2025 r.

Poprzedni rok zakończyliśmy spotkaniem z Maryją. Odnowieniem rekolekcji 33. Maryja jest wierną Uczennicą Słowa. Dlatego tradycyjnie zapraszam Was do kroczenia drogą Bożego Słowa. Chcę Was zaprosić do rozważania wokół Listu do Efezjan św. Pawła. Poznawaliśmy już jego listy – list go Galatów i list do Filipian. Przed nami wędrówka ze św. Pawłem. Odkrywajmy razem z nim Kościół Jezusa.

Proszę przeczytać fragment biblijny wyznaczony na dany dzień i w swoim dzienniku pracy duchowej wypisać odpowiedzi na pytania.

Na owocną pracę, błogostawię +
Oddaję każdego z Was w rany Chrystusa i Jego Krew,
oraz zamykam w Sercu Maryji.
ks. Damian, Pasterz

Wskazówki do pracy

1. Pomódl się do Ducha Świętego, uświadom sobie, że stoisz w obecności Boga.
2. Przeczytaj dany fragment Słowa Bożego.
3. Przeczytaj komentarz do tego fragmentu.
4. Napisz w zeszycie to, co dla Ciebie jest najważniejsze z tego fragmentu i z komentarza. Spróbuj z tego stworzyć własną modlitwę, albo postanowienie na dany dzień.
5. Zawierz to wszystko Maryji, odmawiając *Pod Twoją obronę*.

Telefon Wspólnoty
☎ 884-315-151

**Struktura
Wspólnoty**
ks. Damian Ziemia
Pasterz
tel. 791-386-047
e-mail: mini-damian@o2.pl

Marcin Zacharski
Lider
tel. 668-451-691
e-mail:
marcin.zacharski@interia.pl

Joanna Wojdyło
V-ce lider

Barbara Zacharska
V-ce lider

Dzień	Fragment Ewangelii
Czwartek	Ef 1,1-2
Piątek	Ef 1,3-14
Sobota	Ef 1,15-23
Niedziela	Ef 2,1-10
Poniedziałek	Ef 2,1-10
Wtorek	Ef 2,11-22

Animatorzy diakonii

Agnieszka Machoś
diakonia modlitewna

Konrad Przydział
diakonia uwielbienia

Mateusz Tomaszewski
diakonia prowadzenia
spotkań

Marcin Zacharski
diakonia modlitwy
wstawienniczej

Grzegorz Bomba
diakonia liturgiczna

Joanna Wojdyło
diakonia wprowadzająca

**Klaudia
Winiarska – Przydział**
diakonia medialna

**Agnieszka i Andrzej
Drelich**
diakonia organizacyjna

Barbara Zacharska
diakonia prorocka

Katarzyna Zdeb
diakonia miłosierdzia

Czwartek

Wstęp ma formę typową dla listów Pawłowych. W niektórych wymienia się Pawła i obok niego innych współpracowników jako nadawców, ale w Liście do Efezjan, tak jak w Liście do Rzymian, wymieniony jest tylko Paweł jako nadawca listu. Położenie nacisku na apostołski autorytet i naukę Pawła może mieć ścisły związek z celem listu (por. komentarz do 3,1-13). Paweł pozdrawia „świętych”, o których mówi, że są „także wierni w Chrystusie Jezusie” (BT: „[...] do świętych [...] i do wiernych w Chrystusie Jezusie”). Pojęcie „świętych” ma szeroki zakres znaczeniowy w NT, odnosząc się do wszystkich wierzących należących do świętego ludu Bożego. Jego zastosowanie harmonizuje z nowotestamentowymi pojęciami wybrania czy oddzielenia jako ludu Bożego i „wierności przymierzu”. Wiara w Jezusa Chrystusa jest rdzeniem tożsamości adresatów jako świętych. W Liście do Efezjan znajduje się więcej odniesień do świętych (np. 1,15.18; 3,8; 4,12). Jak wyraźnie wynika z 1,18, termin ten odnosi się nie tylko do aktualnie żyjących wyznawców Chrystusa, ale obejmuje także czasy, kiedy się spełni „nadzieja powołania” wierzących, „bogactwo chwały Jego [Chrystusa] dziedzictwa wśród świętych”. Paweł często zwraca się do świętych w określonych regionach geograficznych, jak „wszyscy święci, jacy są w całej Achai” (2 Kor 1,1) czy „wszyscy święci w Chrystusie Jezusie, którzy są w Filipi” (Flp 1,1). Ze względu na różne warianty tekstu w tradycji rękopiśmiennej na podstawie adresu w Liście do Efezjan nie jest możliwe wyciągnięcie dokładnych geograficznych wniosków. W niektórych starożytnych rękopisach brakuje słów „w Efezie”, co prowadzi do szeroko rozpowszechnionego poglądu, że pismo przeznaczone było dla kilku wspólnot kościelnych, a wśród nich prawdopodobnie dla tej w Efezie. (Por. Pierwsze czytanie I. 1.) Wyjaśnia to, dlaczego przekłady biblijne pomijają te słowa z 1,1, podając w uwagach inne recenzje. Trudności związane z przypisaniem Listu do Efezjan do jednego miejsca harmonizują z uniwersalistyczną perspektywą pisma jako całości. List wzywa do kosmicznej harmonii, do jedności Kościoła i do otwartości.

Piątek

Błogosławieństwo w 1,3-14 przypomina początek 2 Kor i 1 P. Powtarza wiele pojęć znanych z Listu do Kolosan i uważa się, że jego język jest podobny do języka żydowskich i wczesnochrześcijańskich modlitw i rytów liturgicznych. Uczeni stwierdzili także, iż porównanie Listu do Efezjan z literaturą qumrańską może pomóc w odpowiedzi na pytanie, jakie znaczenie ma rytualny kontekst tego nowotestamentowego pisma. Wersety 13-14 okazały się szczególnie pomocne w rozwinięciu teorii, że 1,3-14 mogą odzwierciedlać błogosławieństwo przed chrztem. Sugerowano nawet, że uznanie liturgicznej formy 1,3-14 jest kluczem do zrozumienia celu Listu do Efezjan jako całości: przypomnienia skutków chrztu nowym konwertytom. Grecki tekst 1,3-14 funkcjonuje jako jednostka literacka, w której nie ma żadnej formalnej pauzy. Poszczególne pojęcia są niekiedy luźno ze sobą związane, ale ich skuteczność w przekazywaniu przewodnich myśli autora potwierdza się, kiedy tekst czyta się na głos. Łatwo można odnieść wrażenie, że język, który odwołuje się do emocjonalnej strony zaangażowania chrześcijańskiego z taką samą siłą, z jaką głosi naukę chrześcijańską, przypomina wspólnocie o łaskawym akcie Bożego zbawienia. Komentatorów zastanawiało przejście od „my” do „wy” w 1,11-14. Chociaż może tu chodzić o odróżnienie odbiorców pisma od chrześcijan w ogóle, najczęściej tłumaczono tę zmianę intencją przeciwstawienia judeochrześcijan (łącznie z Pawłem), którzy uwierzyli jako pierwsi, chrześcijanom nawróconym z pogan, którzy także uwierzyli. Taka

interpretacja harmonizowałaby bardzo dobrze z fragmentem 2,11-22, który ma przypominać nawróconym poganom o żydowskich początkach Kościoła i prawdopodobnie chronić żydowską mniejszość w Kościele. O wierzących mówi się, że są błogosławieni przez Boga „w Chrystusie” (1,3). Bycie w Chrystusie jest pojęciem, które często pojawia się w tych wersetach i w innych miejscach Listu do Efezjan. W całym piśmie położony jest duży nacisk na Chrystusa jako pośrednika, który realizuje plan Boży. W tym świetle można przyjąć, że wyrażenie „w Chrystusie” w Liście do Efezjan odnosi się do Chrystusa jako narzędzia zbawienia w przeciwieństwie do częściej występującego Pawłowego pojęcia zjednoczenia w Chrystusie czy przyłączenia do Chrystusa. Wierzący są także napełnieni „wszelkim błogosławieństwem duchowym na wyżynach niebieskich”. Trudno dokładnie określić znaczenie tego sformułowania, ale nie ulega wątpliwości, że wierzący już teraz uczestniczą w zbawieniu na wyżynach niebieskich (por. 1,20; 2,6; 3,10; 6,12). W 2,6 czytamy, że Bóg wskrzesił wierzących razem z Chrystusem i posadził ich „na wyżynach niebieskich – w Chrystusie Jezusie”. W Liście do Efezjan ważna jest myśl, że Chrystus jednoczy niebo i ziemię, a Kościół, Jego ciało, wypełnia ten nowy kosmologiczny porządek. Stworzenie nowej przestrzeni, nowego świata i nowego kosmosu jest centralną ideą tego nowotestamentowego pisma. Tak więc, najlepiej byłoby przyjąć, że wyrażenie „w Chrystusie” w Liście do Efezjan odnosi się zarówno do narzędzia Bożego zbawienia, jak i do procesu przyłączania wierzących do nowego świętego organizmu. Nie ulega wątpliwości, że w omawianym fragmencie (zwłaszcza 1,4-5) akcent położony jest na uczestnictwo wierzących w planie zbawienia, ustanowionym „przed założeniem świata”, i nie należy się dziwić, że powołują się na niego zwolennicy teorii predestynacji. (Por. Pierwsze czytanie III.) Niemniej jednak ten akcent położony tutaj na wybór przez Boga musi być utrzymany w równowadze z innymi tekstami w NT, w których ludzi wyraźnie wzywa się do współdziałania z inicjatywą Boga. Ponadto, chociaż List do Efezjan podkreśla teraźniejszy kształt odkupienia (np. 2,6), zbawienie ma także wymiar przyszłości. Duch Święty jest pieczęcią, którą otrzymujemy w czasie chrztu i która jest gwarancją naszego dziedzictwa aż do chwili, kiedy je nabędziemy (1,13-14; 4,30; por. 2 Kor 1,21-22). W żadnym razie nie można powiedzieć, że List do Efezjan nie interesuje się wymiarem historycznym, o czym najlepiej świadczy obraz Chrystusa burzącego mur wrogości między Żydami a poganami (Ef 2,14). Napomnienia etyczne w drugiej części pisma mówią o ważnych etycznych zobowiązaniach, które towarzyszą chrześcijańskiemu zaangażowaniu i których punktem kulminacyjnym jest wezwanie, aby trwać w gotowości w oczekiwaniu na dzień sądu (6,13). Ogólnie mówiąc, autor Listu do Efezjan, kładąc akcent na wybór przez Boga, chciał opisać, w jaki sposób Chrystus porządkuje i jednoczy kosmos. Objawienie planu Bożego wobec wszechświata jest określone jako „oznajmienie [przez Boga] tajemnicy swej woli” (por. 1,9). Nowotestamentowe użycie greckiego terminu oznaczającego tajemnicę czy sekret (mysterion) jest zakorzenione w eschatologii żydowskiej: Bóg oznajmi treść Bożych tajemnic na końcu tego wieku. Szczególny sposób zastosowania tego terminu w Liście do Efezjan polega na tym, że jego znaczenie jest ściśle związane z eklezjologią (por. 3,4-6; 5,32). W 1,3-14 tą oznajmioną tajemnicą jest plan Boga dotyczący pełni czasów: zjednoczenie wszystkiego w Chrystusie, tego, co w niebiosach, i tego, co na ziemi (1,10). Kościół ma fundamentalne znaczenie w zamysłach Bożych; Kościół jest ciałem Chrystusa, pełnią Tego, który napełnia wszystko we wszystkim (BT: „[...] napełnia wszystko wszelkimi sposobami”, 1,23). Tajemnica Bożej woli wobec wszechświata jest oznajmiona wierzącym „w postaci wszelkiej mądrości

i zrozumienia” (1,8). Zgadza się to z Biblią hebrajską, w której mądrość jest atrybutem Boga, związanym z aktem stworzenia. Adresaci wezwani są do zastanowienia się nad wielkością planu Bożego. W obecnych czasach błogosławieństwo to ma szczególną wymowę jako zaproszenie do chwaleń Boga za Jego hojność i do refleksji na temat odpowiedzialności chrześcijan za ziemię i za wszechświat.

Sobota

Krótkie dziękczynienie w 1,15-16 (bardzo podobne do Flm 4-5; Kol 1,3-4) szybko przechodzi w modlitwę o duchową mądrość i objawioną wiedzę w 1,17-19 (por. Flm 6-7; Kol 1,9-10). Nadzieja, którą człowiek ma poznać, ogniskuje się wokół wywyższenia Chrystusa w niebie (1,20-23). Wydarzenie Chrystusa opisane jest w Liście do Efezjan wzniosłym stylem. Moc Chrystusa jest nieograniczona i rozciąga się w nieskończoność. W opisie Chrystusa, siedzącego po prawicy Boga na wyżynach niebieskich, mającego władzę nad wszystkim i wszystko pod swoimi stopami, pobrzmiewa echo Psalmów 110,1 i 8,6 oraz Dn 7. Warto zauważyć, że Pawłowy symbol ciała Chrystusa wzmacnia tu pojęcie autorytetu czy władzy Chrystusa. We wcześniejszych listach Pawła wyrażenie ciała Chrystusa funkcjonuje jako metafora wspólnoty Kościoła, wzywająca do zachowania harmonii i podkreślająca ścisły związek między wierzącymi a Chrystusem jako członkami Jego ciała. W Listach do Kolosan i do Efezjan jednak funkcja tego symbolu ulega rozszerzeniu, co niekiedy uważa się za przykład przekształconej czy rozwiniętej teologii, którą najłatwiej wyjaśnia argument deuteropawłowego autorstwa. (por. Pierwsze czytanie I. 2.) Chrystus jest teraz głową, natomiast członkowie Kościoła tworzą Jego ciało (1,22; 4,4.15; 5,23). Wezwanie do jedności mające priorytet w Liście do Efezjan i mocne potwierdzenie władzy czy autorytetu zawarte w nazwaniu Chrystusa głową ciała mają niewątpliwie zwrócić uwagę na cechę spójności organizmu Kościoła. Ta spójność między Chrystusem a Kościołem w Liście do Efezjan jest niekiedy tak ścisła, że sugeruje niemal zupełne utożsamienie Kościoła z Chrystusem. Kościół jest czymś o wiele więcej niż wspólnotą ziemską; jest on niebiańską rzeczywistością o kosmicznych wymiarach. Nie ma w tym nic dziwnego, że List do Efezjan odegrał centralną rolę w rozwoju eklezjologicznego pojęcia Kościoła jako „wspólnoty mistycznej” – jest to bogata w treść metafora oddająca tożsamość i cel wspólnoty. Współcześni eklezjolodzy wykazują jednak, że taki język nie jest pozbawiony swoich ograniczeń. Może bowiem prowadzić do niezdrowego ubóstwienia Kościoła i powinien być zrównoważony innymi określeniami Kościoła, takimi jak „głosiciel dobrej nowiny” i „cierpiący sługa.

Niedziela

Chociaż pojęcie „Kościoła powszechnego” zostało wprowadzone w 1,22-23 i wyraźnie pojawia się znowu w 2,11-22, fragment 2,1-10 wraca do kwestii, w jaki sposób Boży plan zbawienia całego świata jest realizowany przez Chrystusa. Pierwsze trzy wersety wyjaśniają naturę obcości i egzystencji bez Chrystusa. Pogańskich adresatów pisma określa się jako kiedyś umarłych z powodu występków i grzechu. Panem ówczesnego świata był diabeł (por. 6,11-12), którego określa się jako „Władcę mocarstwa powietrza”. W Liście do Efezjan znajduje odbicie starożytny astronomiczny pogląd, że powietrze jest sferą pośrednią między ziemią a niebem, sferą zamieszkaną przez różne kosmiczne moce (gwiazdy, siły duchowe, złe duchy, a nawet aniołowie). Świat bez Chrystusa, teraźniejszy bieg historii, a nawet sam kosmos, są w Liście do Efezjan opisywane

niekiedy w terminach bardzo pesymistycznych. Język listu jest miejscami posępny i złowieszczy. Zło ma w piśmie wymiar etyczny, ale znajduje w nim także odbicie świadomość zła jako mocy czy siły, która przekracza etyczne modele wzajemnego oddziaływania w życiu codziennym. Duchowe siły zła wkraczają nawet na wyżyny niebieskie. Wierzący muszą być gotowi do walki „przeciw rządcom świata tych ciemności” (6,12). W omawianych wersetach wierzących oddziela się od niewierzących w sposób, który nie przypadłby do gustu wielu współczesnym chrześcijanom. Sądząc po tym, jak chrześcijanie NT próbowali stworzyć sobie własną odrębną egzystencję w małych domowych wspólnotach, można odnieść wrażenie, że mieli głębokie poczucie złego, otaczającego ich świata i swojej własnej wcześniejszej alienacji i grzeszności. Język, którym próbowali przekazać tę wielką przemianę, jakiej doświadczyli w Chrystusie, zawierał apokaliptyczne obrazy niekiedy przedstawiające rzeczywistość w dualistycznych i radykalnych terminach. Współcześni czytelnicy muszą pamiętać, że takie pojęcia, jak te w 2,1-3 i 6,10-17, mają swoją przeciwwagę w innych pojęciach Listu do Efezjan, takich jak Boża zdolność jednoczenia wszystkiego w Chrystusie (np. 1,23) i prezentacja zbawienia jako przekraczającego wszelkie różnice między ludźmi (np. 2,11-22). Wprawdzie takie odczytywanie listu wymaga wielkiej wrażliwości, ale ważne jest, abyśmy nie ulegali fascynacji silnie przemawiającymi opisami zła w Liście do Efezjan. Wziąwszy pod uwagę takie tragedie wojenne, jak ta, której doświadczyła Hiroshima, albo takie katastrofy niszczące środowisko naturalne, jak pożary lasów tropikalnych, opisy zła o kosmicznym wymiarze znajdują przejmujący współczesny oddźwięk. Warto także zauważyć, że w 2,1-10 opis zgubnego stanu życia w czasie nieobecności Chrystusa i skrajnej bezradności ludzi (2,1-3) ma przygotować grunt dla śmiałej proklamacji, że wierzący zostali wskrzeszeni razem z Chrystusem i że wraz z Nim zasiadają na wyżynach niebieskich (2,4-6). Zarówno List do Kolosan, jak i List do Efezjan okazują duże zainteresowanie mocami kosmicznymi i tajemnicami niebios. W Liście do Kolosan są nawet wskazówki, że niektórzy członkowie Kościoła uważali, iż takie praktyki ascetyczne jak post umożliwiały im sprawowanie kontroli nad siłami kosmicznymi, a nawet dawały im pewien wgląd w tajemnice nieba (np. Kol 2,18). Takie jednoznaczne oznajmienie o aktualnym dostępie wierzących do pełnego wymiaru zbawienia, jakie pojawia się w Ef 2,10, sprawia, że tamte środki stają się całkowicie bezużyteczne.

Poniedziałek

Ef 2,8-10 nazwano najbardziej zwięzłym streszczeniem teologii Pawłowej w NT. Takie terminy, jak „wiara”, „uczynki” i „chlubienie się”, znajdują się w centrum orędzia Pawłowego. Opozycja między wiarą a uczynkami jest najlepiej znana. Porównując jednak omawiany tekst z Pawłowym rozumieniem tej dychotomii w pismach wcześniejszych, można dostrzec istotną różnicę. W Liście do Galatów, na przykład, Paweł używa tego języka, aby zapewnić pogan, że mogą wejść do Kościoła, nie spełniając tych uczynków Prawa, które tradycyjnie oddzielały Żydów od pogan, jak obrzezanie mężczyzn i przepisy pokarmowe. Te usilne starania Pawła widoczne w Liście do Galatów wydają się dość dalekie od perspektywy Listu do Efezjan. Podczas gdy w Liście do Galatów przedmiotem zainteresowania Pawła są wyraźnie uczynki Prawa żydowskiego (np. Ga 2,16; 3,12), w Ef 2,9-10 jest mowa tylko o „uczynkach”. Mamy tutaj jednoznaczną wypowiedź, która wydaje się w sposób naturalny wynikać z położenia głównego akcentu na suwerenności Boga w rozdz. 1-2. Wiara w Chrystusa jest darem, który jest logiczną konsekwencją decyzji Boga o naszym zbawieniu. Język wiara/uczynki w Ef 2,9-10 ma pewną

obiektywną cechę; ma więcej wspólnego z ogólną postawą chrześcijańską niż z określonym wspólnotowym problemem. Język ten jest niewątpliwie pożytecznym narzędziem, który może skłonić ludzi do zastanowienia się nad istotą zbawienia: dobrowolnego daru Bożego. Szeroki jednak zakres tego języka w omawianym tekście przywołuje na myśl ostrzeżenie, które ostatnio wysunęli uczeni na podstawie badań nad listami Pawła. Nie ulega wątpliwości, że Paweł posłużył się tym językiem przede wszystkim dlatego, żeby pokazać, iż centrum zbawienia nie stanowią już uczynki Prawa żydowskiego, ale stanowi teraz wiara w Chrystusa. Wzywał on wierzących, żeby stawali się ciałem Chrystusa. Nie bronił tezy, że „legalistyczna” czy „szukająca zasługi” postawa Żydów uniemożliwia im osiągnięcie zbawienia (tzn. że nie uznali darmowego charakteru daru Bożego przymierza). Komentatorzy tekstów Pawłowych zawierających opozycję wiara/uczynki muszą uważać, aby przez nieuwagę nie interpretować mylnie ani postawy Żydów wobec Prawa, ani sposobu jej rozumienia przez Pawła.

Wtorek

Ten rozdział wyjaśnia, w jaki sposób Boży plan wobec wszechświata jest realizowany przez Chrystusa w wymiarze historycznym. Chociaż jednak historyczne wydarzenie zjednoczenia Żydów i pogan w Kościele znajduje się na pierwszym planie, kosmologiczna, ponadhistoryczna perspektywa Listu do Efezjan nie znika z pola widzenia. Ef 2,11-22 może odnosić się do wielu różnych współczesnych problemów i sytuacji w Kościele, w których pojawiają się potrzeby uzdrowienia, pojednania czy zjednoczenia. Ef 2,11-22 znajduje się w centrum dyskusji na temat wspólnotowego kontekstu pisma. Głównie ze względu na wyraźne odniesienie do adresatów, którzy wcześniej byli poganami „co do ciała” (2,11), i na powtarzające się uwagi przypominające dawne oddzielenie od ludu Bożego komentatorzy uważali, że ta nauka skierowana jest do chrześcijan nawróconych z pogaństwa i znajdujących się w niebezpieczeństwie zbagatelizowania swoich żydowskich początków. Uczeni zastanawiali się, czy Ef 2,11-22 nie powstał w związku z napięciami między stale rosnącą większością pogańską a mniejszością żydowską w Kościele. Chociaż autor okazuje w tekście wielkie zainteresowanie izraelskimi początkami Kościoła, nie podaje żadnych konkretnych szczegółów dotyczących konfliktu w Kościele w okresie powstawania Listu do Efezjan. Ci, którzy utrzymują, że taki konflikt istniał, opierają się na porównaniu tego dokumentu z takimi pismami, jak Dzieje Apostolskie i Pierwszy List Piotra, mającymi wiele wspólnego z Listem do Efezjan, i na ogólnym rozumieniu społecznego kontekstu pism NT. (Por. Pierwsze czytanie II.) U podstaw tego tekstu tkwią idee i instytucje żydowskie. Opisując różnicę między Żydami a poganami autor wziął pod uwagę znaczenie obrzezania jako znaku tożsamości żydowskiej w świecie grecko-rzymskim (2,11). O poganach czytamy, że kiedyś znajdowali się poza wspólnotą Izraela; byli wykluczeni z ludu Bożego (2,12). Tekst wyjaśnia dalej, że teraz sytuacja się zmieniła (por. 2,19). W pewnym sensie Izrael jest tutaj metaforą ponownie stworzonego, zjednoczonego organizmu, który został powołany do istnienia za pośrednictwem Chrystusa. Ef 2,11-22, w przeciwieństwie do Rz 9-11, nie rozważa sytuacji Żydów nie należących do Kościoła. Większość uczonych nie byłaby dzisiaj skłonna posłużyć się językiem żydowskiej przynależności narodowej do określenia tożsamości Kościoła. Interpretatorzy muszą uznać, że język Listu do Efezjan wypytywa z intencji przekazania informacji o żydowskich początkach Kościoła i o przekształceniu ludu Bożego przez Chrystusa, ale muszą także zachować świadomość rzeczywistości historycznego Izraela istniejącego poza Kościołem.

W tekście znajduje odbicie poczucie wrogości, istniejące kiedyś między Żydami a poganami jako grupami społecznymi. Autor, nawiązując do Iz 52,7 i 57,19, opisuje Chrystusa jako zwiastującego pokój tym, którzy byli daleko (poganom), i tym, którzy byli blisko (Żydom: 2,17, por. 2,13-14). Werset Ef 2,14, mówiący o Chrystusie burzącym rozdzielający mur, ma szczególnie dramatyczny wydźwięk. Jest to najprawdopodobniej aluzja do przegrody oddzielającej pogan od wewnętrznego dziedzińca świątyni jerozolimskiej. Jeżeli List do Efezjan został napisany po zniszczeniu świątyni w 70 r., to odniesienie do zburzenia muru mogło mieć szczególną wymowę dla pierwszych odbiorców listu. Tekst ten stanowi dobry przykład siły oddziaływania symboliki Listu do Efezjan, przekraczającej jej historyczne odniesienia: mury oznaczają bariery w większości społecznych kontekstów. Tak jak niedawno pokazał to najwyraźniej przypadek muru berlińskiego, zburzenie muru może funkcjonować jako głęboki znak pojednania i jedności.

Ogłoszenia

1. Przypominamy o obowiązkowej modlitwie Anioł Pański w intencji o otwartość na charyzmaty i ich przyjmowanie dla wszystkich członków wspólnoty przez ręce Maryi oraz zachęcie Pasterza do postu w intencji wspólnoty 12 dnia miesiąca.

2. Posługa modlitwą wstawienniczą prowadzona w pierwszą i trzecią środę miesiąca (3 i 17 września br) w godz. od 17.00 do 18.00 w salce Miriam (główny budynek DD Tabor, poziom -1).

Zapisy przez formularz na stronie internetowej

<https://miriam.rzeszow.pl/modlitwa-wstawiennicza/>

3. W dniach 19-21.09.2025 r. (piątek - niedziela) w Domu Rekolekcyjnym bł. Karoliny Kózki, ul. Dębicka 62 (dzielnica Przybyszówka), odbędą się rekolekcje Ojcowska Rana. Warsztaty prowadzi ks. Damian Ziemba wraz z naszą Wspólnotą.

Zapisy na stronie internetowej: <https://domkaroliny.pl/3-edycja-warsztatow-psychologiczno-duchowych-ojcowska-rana/>

4. W dniach 10-12.10.2025 r. (piątek - niedziela) w Domu Rekolekcyjnym bł. Karoliny Kózki, ul. Dębicka 62 (dzielnica Przybyszówka), odbędą się rekolekcje 5 Kluczy oparte na metodzie Neala Lozano. Warsztaty prowadzi ks. Damian Ziemba wraz z naszą Wspólnotą.

Zapisy na stronie internetowej: <https://domkaroliny.pl/rekolekcje-5-kluczy-odkryj-droge-do-duchowej-wolnosci/>

Przypominamy o Regulaminie korzystania z Pogotowia Modlitewnego dla członków naszej Wspólnoty:

a. Na telefon pogotowia modlitewnego wysyłamy intencje za siebie, swoją rodzinę i przyjaciół, w nagłych potrzebach m.in.: choroby, zagrożenia zdrowia lub życia. Pamiętajmy, że diakonia modlitewna codziennie modli się ostonowo za każdego członka Wspólnoty.

b. Intencje za pozostałe osoby omadlamy we własnym zakresie.

c. Intencja powinna zawierać imię osoby omadlanej oraz za co konkretnie będziemy się modlić.

d. Intencje przesyłamy w godz. od 08.00 do 20.00 (w sytuacji zagrożenia życia, o każdej porze).

Max. liczba znaków 160 (1SMS).

e. Nie udostępniamy otrzymanych intencji osobom spoza Wspólnoty.

f. Podpisujemy się imieniem i nazwiskiem.

g. Intencje ogólne niezgodne z regulaminem nie będą przekazywane (np. intencja Bogu wiadoma).

h. Informacje dotyczące Wspólnoty przekazywane są przez Pasterza, Liderów i Animatorów.

Aktualizacja danych dokonywana jest raz na tydzień.

Redaktor biuletynu: Wojciech Wojdyło • Biuletyn przeznaczony jest wyłącznie do użytku wewnętrznego •
• telefon Wspólnoty i pogotowie modlitewne: ☎ 884.31.51.51 • e-mail: miriam.rzeszow@gmail.com •
• www.miriam.rzeszow.pl • www.facebook.com/miriam.rzeszow •

• • •